

MEISJE ZONDER VERLEDEN

MICHAEL ROBOTHAM BIJ UITGEVERIJ CARGO

De verdenking
Het verlies
Nachtboot
Gebroken
Vuurvast
Boetedoening
De afrekening
Zeg dat het je spijt
Door mijn ogen
Leven of dood
Sluit je ogen
Verwachting
De andere vrouw

Michael Robotham

Meisje zonder verleden

Vertaald door Daniëlle Stensen

2019

AMSTERDAM

Voor de vertaling van het Bijbelcitaat heeft de vertaler gebruikgemaakt van de 'Groot nieuws bijbel', 1e druk, 4e oplage.

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2019 Bookwrite Pty. Ltd.

Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Daniëlle Stensen

Oorspronkelijke titel *Good Girl, Bad Girl*

Oorspronkelijke uitgever Scribner, New York

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagbeeld Abigail Miles/Arcangel Images

Foto auteur Stefan Erhard, Literatortest

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 7730 4

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Voor Jonathan Margolis

De waarheid is zelden zuiver en nooit eenvoudig.

Oscar Wilde

CYRUS

‘Welk meisje is het?’ vraag ik terwijl ik me dichterbij het observatieraam buig.

‘Die blonde. Met die baggy trui. Die in haar eentje zit.’

‘En je gaat me niet vertellen waarom ik hier ben?’

‘Ik wil je beslissing niet beïnvloeden.’

‘Waarover moet ik beslissen?’

‘Kijk nou maar gewoon naar haar.’

Ik kijk weer naar de groep pubers, jongens en meisjes. De meesten hebben een spijkerbroek aan en longsleeves met de mouwen naar beneden getrokken om hun aan zichzelf toegebrachte verwondingen te verbergen. Sommigen snijden, sommigen branden of krabben, sommigen hebben boulimia of anorexia, ze zijn dwangneurotisch, psychopathisch of narcistisch, ze zijn pyromanen of hebben ADHD. Sommigen hebben een eet- of drugsverslaving, anderen slikken vreemde voorwerpen in, beuken expres tegen de muur of nemen buitensporige risico's.

Evie Cormac zit met haar knieën opgetrokken, bijna alsof ze de vloer niet vertrouwt. Met de norske trek om haar mond en haar knappe uiterlijk kan ze net zo goed achttien als veertien zijn. Niet echt een vrouw, of een meisje dat op het punt staat afscheid te nemen van haar jeugd, en toch heeft ze iets tijdloos en onveranderlijks over zich, alsof ze het ergste heeft gezien en heeft overleefd. Ze heeft bruine ogen, omlijst door flink aangezette wimpers en gebleekt haar, dat in een rafelige bob is geknipt. Ze houdt de mouwen van haar trui in haar gebalde vuisten en rekt zo de halslijn uit, waarmee ze een patroon van rode vlekken onder haar kaak onthult die zuigzoenen of vingerafdrukken kunnen zijn.

Adam Guthrie staat naast me en kijkt naar Evie alsof ze de nieuwste aanwinst van een dierentuin is.

‘Waarvoor zit ze hier?’ vraag ik.

‘Deze keer voor zware mishandeling. Ze heeft iemands kaak gebroken met een baksteen.’

‘Deze keer?’

‘Ze heeft hier al een paar keer gezeten.’

‘Hoe vaak?’

‘Zo vaak dat ik het niet meer weet.’

Hij probeert grappig of opzettelijk bot te zijn. We zijn in Langford Hall, een beveiligde jeugdinstelling in Nottingham, waar Guthrie maatschappelijk werker is. Hij heeft een baggy spijkerbroek en een rugbytrui aan, en kistjes aan zijn voeten. Hij doet veel te hard zijn best om eruit te zien als ‘een van hen’, iemand die zich kan verplaatsen in tienerdelinquenten en -conflicten in plaats van iemand met een onderbetaalde en ondergewaardeerde baan als ambtenaar, een vrouw, een hypotheek en twee kinderen. We hebben samen gestudeerd en in hetzelfde studentenhuus gewoond. Ik zou niet zeggen dat we bevriend waren, we waren meer goede kennissen, hoewel ik een paar jaar geleden naar zijn bruiloft ben geweest en met een van de bruidsmisjes in bed ben beland. Ik wist niet dat ze Guthries zusje was. Zou dat iets hebben uitgemaakt? Dat weet ik eigenlijk niet. Hij heeft het me niet nagedragen.

‘Ben je er klaar voor?’

Ik knik.

We gaan de kamer binnen en nemen plaats op twee stoelen, te midden van de kring van pubers, die ons met een mengeling van achterdocht en verveling aankijken.

‘We hebben vandaag een bezoeker,’ zegt Guthrie. ‘Dit is Cyrus Haven.’

‘Wie is dat?’ vraagt een van de meisjes.

‘Ik ben psycholoog,’ antwoord ik.

‘Weer een!’ zegt hetzelfde meisje, dat haar gezicht vol walging vertrekt.

‘Cyrus komt observeren.’

‘Ons of jou?’

‘Allebei.’

Ik kijk welke reactie Evie daarop geeft. Ze staart me uitdrukkingloos aan.

Guthrie slaat zijn benen over elkaar, zodat er een haarloze bleke enkel zichtbaar wordt waar zijn broek tot aan zijn scheenbeen is opgekropen. Hij is zo’n joviale, gezette vent die in zijn handen wrijft als hij ergens aan begint, anticiperend op het feit dat het leuk gaat worden.

‘Zullen we ons eerst maar eens voorstellen? Ik wil dat jullie Cyrus vertellen hoe je heet, waar je vandaan komt en waarom je hier bent. Wie wil er eerst?’

Niemand geeft antwoord.

‘Wil jij, Alana?’

Ze schudt haar hoofd. Ik zit pal tegenover Evie. Ze weet dat ik naar haar kijk.

‘Holly?’ vraagt Guthrie.

‘Nee hoor.’

‘Evie?’

Ze geeft geen antwoord.

‘Goed om te zien dat je vandaag meer kleren aanhebt,’ zegt Guthrie. ‘Dat geldt ook voor jou, Holly.’

Evie snuift.

‘Dat was een gegronde protest,’ werpt Holly tegen, die tot leven komt. ‘We protesteerden tegen de achterhaalde aannames van klasse en gender, die diepgeworteld zijn in deze door witte mannen gedomineerde goelag.’

‘Dank je wel, kameraad,’ zegt Guthrie sarcastisch. ‘Wil jij beginnen, Nathan?’

‘Ik wil niet dat je me Nathan noemt!’ zegt een bonenstaak van een jongen met puistjes op zijn voorhoofd.

‘Hoe moet ik je dan noemen?’

‘Nat.’

‘Net niks zeker,’ zegt Evie.

Hij spelt: ‘N A T.’

Guthrie pakt een gebreid knuffelbeertje uit zijn zak en gooit het naar Nat toe. ‘Jij bent eerst. Denk eraan, degene die de beer heeft, mag praten. En die mag niet onderbroken worden.’

Nat laat de beer op zijn dij stuiten.

‘Ik kom uit Sheffield en ik ben hier omdat ik in de auto van de buurman heb gepoept toen hij hem niet op slot had gedaan.’

Onderdrukt gegiechel alom. Evie doet er niet aan mee.

‘Waarom deed je dat?’ wil Guthrie weten.

Nat haalt nonchalant zijn schouders op. ‘Het leek me wel geinig.’

‘Op de bestuurdersstoel?’ vraagt Holly.

‘Ja. Tuurlijk. Waar anders? Die eikel ging klagen bij de politie, dus hebben ik en mijn matties hem helemaal in elkaar gerost.’

‘Voel je je daar schuldig over?’ vraagt Guthrie.

‘Niet echt.’

‘Er zijn metalen platen in zijn hoofd gezet.’

‘Ja, maar hij was verzekerd en hij kreeg een aardige vergoeding. Mijn ma moest een boete betalen. Zoals ik het zie heeft die eikel geld verdiend.’

Guthrie wil erop ingaan, maar verandert van gedachten. Misschien snapt hij hoe zinloos het is.

Het beertje is naar Reebah uit Nottingham gegaan, die akelig dun is en die haar mond dichtgenaaid had omdat haar vader probeerde haar te laten eten.

‘Wat moest je van hem eten?’ vraagt een ander meisje, dat zo dik is dat haar dijen haar knieën uit elkaar duwen.

‘Eten.’

‘Wat voor eten?’

‘Verjaardagstaart.’

‘Je bent gek.’

Guthrie komt tussenbeide. ‘Geen kritische opmerkingen alsjeblieft, Cordelia. Je mag alleen iets zeggen als je de beer hebt.’

‘Geef hem dan maar,’ zegt ze, en ze grist de beer van Reebahs schoot.

‘Hé! Ik was nog niet klaar.’

De meisjes duwen en trekken wat totdat Guthrie zich erin mengt, maar Reebah is al vergeten wat ze wilde zeggen.

De beer ligt op een nieuwe schoot. ‘Ik heet Cordelia en ik kom uit Leeds en als iemand me kwaad maakt, dan ga ik vechten, weet je. Ik zet het hem betaald.’

‘Je wordt dus boos?’ vraagt Guthrie.

‘Ja.’

‘Waar word je zoal boos om?’

‘Als mensen zeggen dat ik dik ben.’

‘Je bent dik,’ zegt Evie.

‘Hou godverdomme je bek!’ roept Cordelia, die opspringt. Ze is twee keer zo omvangrijk als Evie. ‘Als je dat nog eens zegt, ram ik je op je smoel.’

Guthrie is tussen hen in gaan staan. ‘Bied je verontschuldigingen aan, Evie.’

Evie glimlacht liefjes. ‘Sorry dat ik je dik noemde, Cordelia. Volgens mij ben je afgevallen. Je ziet er heel rank uit.’

‘Wat betekent dat?’

‘Dun.’

‘Rot op!’

‘Oké allemaal, even rustig weer,’ zegt Guthrie. ‘Cordelia, waarom ben jij hier?’

‘Ik ben te snel volwassen geworden,’ antwoordt ze. ‘Ik ben ontmaagd toen ik elf was of zo. Ik ging met jongens naar bed, met meisjes, en rookte heel veel hasj. Ik heb heroïne geprobeerd toen ik twaalf was en op mijn dertiende meth.’

Evie draait met haar ogen.

Cordelia kijkt haar dreigend aan. ‘Mijn moeder belde de politie om me aan te geven, dus probeerde ik haar met schoonmaakmiddel te vergifigen.’

‘Om haar te straffen?’ wil Guthrie weten.

‘Misschien. Het was een experiment, weet je. Ik wilde gewoon zien wat zou er gebeuren.’

‘Heeft het gewerkt?’ vraagt Nat.

‘Nèh,’ antwoordt Cordelia. ‘Ze vond de soep raar smaken en heeft hem niet opgegeten. Ze moest alleen maar overgeven.’

‘Je had monnikskap moeten gebruiken,’ zegt Nat.

‘Wat is dat?’

‘Een plant. Ik heb een keer gehoord dat er iemand was overleden nadat hij bij het tuinieren de blaadjes had aangeraakt.’

‘Mijn moeder houdt niet van tuinieren,’ zegt Cordelia, die niet snapt wat hij ermee wil zeggen.

Guthrie geeft de beer door aan Evie. 'Jouw beurt.'

'Echt niet.'

'Waarom niet?'

'De details van mijn leven zijn onbelangrijk.'

'Dat is niet waar.'

Evie zucht en leunt voorover. Ze steunt met haar onderarmen op haar knieën en knijpt met beide handen in de beer. Als ze praat, gebruikt ze een ander accent.

'Mijn vader was een bakker uit België die zichzelf onvermoeibaar bleef verbeteren, een lichte vorm van narcolepsie had en een voorkeur voor anale seks. Mijn moeder was een Franse prostituee van vijftien, die Chloe heette en een vlies tussen haar tenen had...'

Ik schiet in de lach. Iedereen kijkt naar me.

'Dat komt uit *Austin Powers*,' leg ik uit.

Meer uitdrukingsloze blikken.

'Die film... Mike Myers... Dr. Evil.'

Nog steeds niets.

Evie zet een hard Schots accent op. 'Eerst het belangrijkste. Waar is je plee? De schildpad steekt zijn kop al naar buiten.'

'De Dikke Klootzak,' zeg ik.

Evie glimlacht. Guthrie ergert zich aan me, alsof ik de boel loop op te stoken.

Hij wendt zich tot een andere puber, met een blauwe streep in haar haar en piercings in haar oren, wenkbrauwen en neus.

'Wat brengt jou hier, Serena?'

'Dat is een lang verhaal.'

Gekreun alom.

Serena vertelt dat ze op haar zestiende als uitwisselingsstudente naar Amerika ging. Daar kwam ze bij een gezin in Ohio in huis waarvan de zoon in de gevangenis zat voor moord. Elke veertien dagen moest Serena mee op bezoek, waarbij ze haar meest sexy kleding moest dragen. Korte jurkjes, laag uitgesneden topjes.

'Hij zat aan de andere kant van de ruit en zijn vader bleef maar tegen me zeggen dat ik meer naar voren moest leunen en hem mijn tieten moest laten zien.'

Evie niest in haar elleboog. De korte, krachtige uitademing klinkt als: 'Gelul!'

Serena kijkt haar kwaad aan maar vertelt verder. ‘Die avond, toen ik sliep, kwam de vader mijn kamer binnen en verkrachtte me. Ik was bang om het tegen mijn ouders of de politie te zeggen. Ik was alleen in een vreemd land, duizenden kilometers van huis.’ Ze kijkt de groep rond, in de hoop op medeleven.

Evie niest weer – en maakt hetzelfde geluid.

Serena probeert haar te negeren.

‘Toen ik weer thuis was, kreeg ik problemen: ik ging drinken en sneed me. Mijn ouders stuurden me naar een therapeut, die in het begin heel aardig leek, totdat hij probeerde me te verkrachten.’

‘Jezusmina,’ zegt Evie met een zucht van walging.

‘We zijn hier niet om een oordeel te geven,’ waarschuwt Guthrie haar.

‘Maar ze zit verdomme de hele boel bij elkaar te verzinnen. Wat heeft het voor zin om dingen te delen als mensen gaan zitten liegen?’

‘Krijg de klere!’ schreeuwt Serena, en ze steekt haar middelvinger op naar Evie.

‘Lik me reet!’ zegt Evie.

Serena springt op. ‘Je bent een freak! Dat weet iedereen.’

‘Ga alsjeblieft zitten,’ zegt Guthrie, die probeert te voorkomen dat de meisjes elkaar in de haren vliegen.

‘Ze zei verdomme dat ik zat te liegen,’ klaagt Serena.

‘Nee, dat zei ik niet,’ zegt Evie. ‘Ik zei dat je zat te liegen als een psychopaat.’

Serena duikt onder Guthries arm door, stort zich op Evie en beukt haar van haar stoel. Dan liggen ze op de vloer te vechten, maar het lijkt wel alsof Evie de klappen lachend afweert.

Er is alarm geslagen en er stormt een team beveiligers de groepstherapiezaal binnen, dat Serena wegsleept. Alle andere pubers behalve Evie worden naar hun slaapkamer gestuurd. Ze klopt het vuil van zich af, raakt haar mondhoek aan en wrijft dan een veegje bloed tussen haar duim en wijsvinger.

Ik geef haar een papieren zakdoekje. ‘Gaat het?’

‘Ja hoor. Ze slaat als een meisje.’

‘Wat is er met je hals gebeurd?’

‘Iemand heeft geprobeerd me te wurgen.’

‘Waarom?’

‘Mijn gezicht stond diegene blijkbaar niet aan.’

Ik trek een stoel bij en gebaar dat Evie moet gaan zitten. Dat doet ze, en als ze haar benen over elkaar slaat, wordt er een elektronische band om haar enkels zichtbaar.

‘Waarom draag je die?’

‘Ze denken dat ik ga proberen te ontsnappen.’

‘Ben je dat ook van plan?’

Evie drukt haar wijsvinger tegen haar lippen en maakt een sst-ge-luid.

‘Zodra ik de kans krijg.’